

ADMA

on line

Marec 2025

Cereibys Marija

Redakcia – 3

Kráčame k Veľkej noci ako pútnici nádeje.

Formácia – 4

Veľká symfónia modlitby k jubileu cirkvi:
7. Zdravas` Mária, zdvorilý pozdrav plný nežnosti.

Abeceda rodiny – 6

A opäť E ako Eucharistia.

Saleziánski blahoslavení a svätí – 7

19. marec - **Svätý Jozef.**

Rodinná kronika – 8

- Duchovné cvičenia v Pracharbone: rodina medzi rodinam.
 - „Ľenkurēts cereibā”: Čennai province - Indeja.
 - Ukotvení v nádeji, pútnici s mladým.
 - Južný Sudán - nová skupina Adma.
-

Úmysel modlitieb na tento mesiac – 11

Za rodiny v kríze.

PROSÍME VŠETKÝCH, ABY NÁM ZASLALI ČLÁNOK, FOTO ZO STRETNUTIA FORMÁCIE, PRIPOMIENKY 24. MÁRIJ POMOCI KREŠŤANOV, VYKONÁVANEJ DOBROVOLNÍCKU ČINNOSTĚ. Článok (formát .doc, max. 1200 znakov bez medzier) a maximálne 2 fotografie (digitálny formát .jpg a šírka najmenej 1000 px) s názvom a/alebo stručným popisom je potrebné zaslať na adresu adma@admadonbosco.org. Vpredmete e-mailu „Rodinné udalosti“ a v texte je potrebné uviesť údaje o autorovi (meno, priezvisko, miesto výstrelu, príslušnosť Adma, mesto, krajina). *Odoslaním automaticky oprávňujete Adma na spracovanie, publikovanie, aj čiastočné, a zverejnenie článku a fotografií v akejkoľvek forme. Obrázky môžu byť podľa uváženia redakcie zverejnené na webovej stránke www.admadonbosco.org, a/alebo na iných webových stránkach Adma spolu s popisom.*

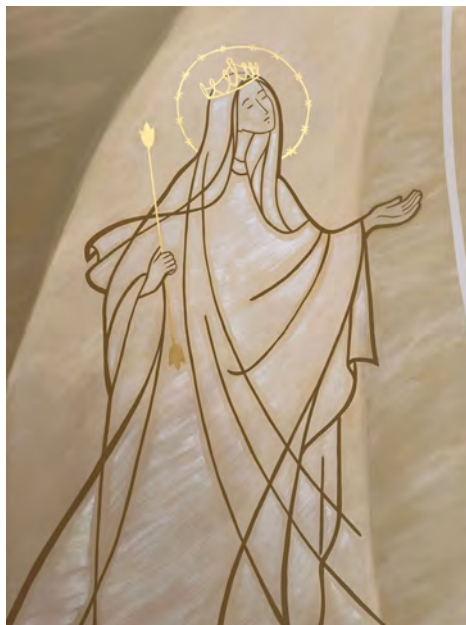
Kráčame k Veľkej noci ako pútnici nádeje

V srdci pôstneho obdobia, v čase reflexie a duchovnej obnovy, nám posolstvo hlavného predstaveného saleziánov – **Heslo 2025: „Ukotvení v nádeji, pútnici s mladými“** – stále ponúka vzácny kľúč na čítanie našej prítomnosti a smerovanie našej cesty k Veľkej noci.

Dnes viac ako kedykoľvek predtým nádej nie je len abstraktným pojmom, ale životne dôležitou nevyhnutnosťou. Žijeme vo svete poznačenom napätím a rozpormi: vojny, hospodárska kríza, zmeny klímy a rozšírené sklamanie ovplyvňujú našu schopnosť veriť v lepšiu budúcnosť. Avšak práve v týchto chvíľach sme povolaní znovu objaviť nádej ako kotvu, ktorá nás drží pevne, ako vnútorná sila, ktorá nás pobáda konať s dôverou a odhodlaním.

Kresťanská nádej nie je založená na ilúziách, ale na istote, že Boh je prítomný v našich dejinách a kráča s nami. Don Bosco to dobre vedel: jeho život bol živým znakom konkrétnej nádeje, najmä pre tých najzraniteľnejších mladých ľudí. Pozrel sa za ťažkosti okamihu a videl vo svojich chlapcoch nielen to, čím sú, ale aj to, čím sa môžu s láskou, vzdelaním a vierou stať. Byť pútnikom s mladými znamená nasledovať rovnaký prístup. Mladí ľudia dnes hľadajú autenticitu, skutočné vzťahy a dôveryhodné vzory. Nechcú sprievodcov, ktorí sa stavajú na piedestál, ale spoločníkov, ktorí ich počúvajú, rozumejú im a kráčajú po ich boku. Je to pozvanie adresované nám všetkým: rodičom, vychovávateľom, rehoľníkom a laikom. Sprevádzať mladých nie je ľahká úloha, ale je to poslanie, ktoré nás obohacuje a premieňa.

Vo výchovnej a pastoračnej sfére nadobúda Máriina prítomnosť osobitný význam. Je Matkou nádeje, ženou, ktorá ani v tých najťažších chvíľach nikdy neprestala veriť v Boží prísľub. Jej život je príkladom dôvery a odovzdania sa Božej vôli, ale aj sily a odolnosti. Sám don Bosco sa nechal Máriou Pomocnicou kresťanov viesť a inšpirovať vo svojej neúnavnej práci. Aj dnes zveriť sa Márii znamená nájsť svetlo, ktoré osvetľuje cestu, útechu v ťažkostiach a istotu, že dobro môže vždy zvíťaziť.

V mesiaci marec, keď sa blížíme k Veľkej noci, nadobúda táto úvaha ešte hlbší význam. Veľká noc je víťazstvom nádeje: víťazstvom života nad smrťou, svetla nad temnotou, lásky nad nenávisťou. Kráčať na Veľkú noc ako pútnici s mladými znamená zaviazat sa byť svedkami tejto živej a nákazlivej nádeje, schopnej premeniť svet, počnúc každodennými gestami lásky, solidarity a odpustenia.

Ako kresťanské spoločenstvo sme povolaní vychovávať k nádeji, ukazujúc, že lepšia budúcnosť je možná a že každý mladý človek v sebe nesie jedinečný potenciál, ktorý si zaslúži uznanie a ocenenie. Saleziánske poslanie, dnes rovnako ako za čias dona Bosca, nám pripomína, že nikto nie je vylúčený z Božej lásky a že každý človek je vzácny v očiach nebeského Otca.

Nech je tento mesiac príležitosťou pre každého z nás znovu objaviť krásu nádeje a radosť zo spoločného kráčania, najmä s mladými. Nech nás Mária, Pomocnica kresťanov, sprevádza na tejto ceste a nech nás don Bosco naďalej inšpiruje svojím príkladom obetavosti, odvahy a dôvery. Všetci sme pútnici, ale nádej je to, čo nás zjednocuje a robí silnými. **Prajem vám požehnanú cestu k Veľkej noci!**

Páter Gabriel Cruz Trejo, SDB
Duchovný animátor ADMA Valdocco

Renato Valera,
Prezident ADMA Valdocco

Veľká symfónia modlitby k jubileu cirkvi:

7. Zdravas` Mária, zdvorilý pozdrav plný nežnosti

*Zdravas` Mária* nie je modlitba ako ostatné: viac ako polovica je doslova evanjeliová a prvá časť je od anjela – opakovaním pozdravu, ktorý archanjel Gabriel adresoval Márii pri príležitosti zvestovania („**Zdravas`, milosti plná, Pán s tebou**“, Lk. 1, 28), a po ňom nasledujú inšpiratívne slová, ktoré Alžbeta adresuje Márii („*Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života!*“, Lk. 1,42), nakoniec spečatené prosbou Cirkvi k drahej Matke Božej.

Modlitba anjelského pozdravu je odpoveďou na láskyplnú potrebu často pozdravovať Pannu Máriu, ako každý deň človek zdraví svoju matku. A robíme to tým, že si požičiavame slová, ktoré vykúpili svet, tie, ktoré sú pôvodom vykúpenia ľudského pokolenia. Slová také vzácne, že Boží ľud cítil potrebu naučiť sa ich naspamäť a odovzdávať ich ako najvzácnejší poklad: je ťažké si predstaviť inú modlitbu, ktorá by bola viac spojená s vierou jednoduchých ľudí a so životom Cirkvi.

Ako veľmi sa musí Mária tešiť, keď vidí, že jej deti na ňu pamätajú po celý deň, a to nielen vtedy, keď majú o čo prosiť! Ne sit tibi grave, dicere Matri tuae: Ave! (Nech ti nie je záťažko pozdraviť svoju Matku a povedať jej Zdravas, Raduj sa), tieto slová nachádzame napísané na chodbe saleziánskeho domu, kde sa formovali budúci misionári. Je to naozaj vhodná voľba, pretože **apoštolský impulz dozrieva v osobnej úcte k Márii**. Kto lepšie ako ona pozná vzácnosť života v Božej milosti, neporovnateľný dar života v priateľstve s Pánom Ježišom? Tí, ktorí sú skutočne oddaní Márii, pociťujú vnútornú potrebu ohlasovať Pána: „Pre srdce v láske to nie je povinnosť, je to nevyhnutnosť, ktorú je ťažké ovládnuť: *„Beda mi, ak nebudem hlásať evanjelium.“* (1 Kor 9,16)“ (František, Dilexit č. 211).

Veľký milovník Panny Márie a jej horlivý apoštol, svätý Ľudovít Mária Grignon z Montfortu neváha vyhlásiť, že „anjelský pozdrav zhrňa najvýstižnejším spôsobom celú kresťanskú teológiu o Panne Márii... vďaka anjelskému pozdravu sa Boh stal človekom, panna sa stala Matkou Božou... hriech bol odpustený, milosť nám bola daná... a ľudia získali večný život“ (*Podivuhodné tajomstvo svätého ruženca*, č. 45). Pochopme teda duchovnú múdrosť Cirkvi, aby sme

tieto požehnané slová veľmi osobitným spôsobom strážili a vkladali ich do úst veriacich už od útleho veku.

„Plná milosti“

Anjelský pozdrav adresuje Márii ten najvznešenejší kompliment, aký môže ľudské stvorenie dostať: „**Plná milosti**“. V gréčtine je to jedno slovo (*kecharitoméne*), ktoré má najvyššiu dôležitosť. Mária je plná milosti, pretože je obdarovaná účinnou prítomnosťou Boha, ktorý jej dáva účasť na svojej svätosti (to znamená „milosti plnej“) od jej nepoškvrneného počatia. Mária má takpovediac „vopred“ úžitok z vykúpenia, ktoré Božie slovo prinieslo práve vďaka jej súhlasu.

Mária je **plná milosti**, pretože sa integrálne zúčastňuje na Božom živote a udržiava veľmi osobitný vzťah s každou božskou osobou Najsvätejšej Trojice. Z tohto dôvodu sa modlitba ponáhľa dodať: „**Pán s tebou.**“ Nikdy na tejto zemi nebolo užšieho spojenia ako to, ktoré nerozlučne spájalo vtelené Slovo, Pána Ježiša, s jeho panenskou Matkou. Až do tej miery, že Ježišovo telo, jeho sväté človečenstvo, je utvorené najčistejšou krvou Márie; niet divu, že aj v sláve je Mária spojená so svojím Synom, a keď je vzatá do neba, má účasť na jeho víťazstve nad hriechom a smrťou.

„Požehnaná si ... a požehnaný je tvoj Ježiš“

Pokračovanie modlitby Zdravas` Mária nás potom privádza k udalosti navštívenia a vytvára vlastne kompendium príbehov o narodení Pána, aby tajomstvo vtelenia zostalo vždy živé v našej pamäti. Alžbetine slová si privlastňujeme takmer bez toho, aby sme si uvedomovali, že „v každom Zdravase pozdravujeme dve osoby: Ježiša a Máriu“ (Tajomstvo, č. 52). Hovoríme Bohu, že je požehnaný, za jeho dobrotu a vernosť, za jeho plán spásy, ktorý vyvrcholil vtelením a vykúpením. A Mária zohráva

nenahraditeľnú úlohu v tomto spásonosnom pláne, ktorý nás obklopuje zo všetkých strán.

Mária je *požehnaná medzi ženami*, pretože je plná milosti a očakáva svoje božské materstvo. Ale Božie požehnanie v Márii nestagnuje. Mária, ako dobre pochopil svätý Bernard, je akvaduktom milosti, schopným odovzdávať Boží život tým, ktorí sa utiekajú k jej príhovoru. A tak takmer nepostrehnuteľne prechádza Zdravas Mária od chvály k prosbe, ktorú k nej Cirkev adresuje.

„Matka Božia, pros sa za nás“

V poslednej časti modlitby Zdravas Mária je to práve Cirkev, ktorá pripisuje Márii najvyšší a najodvážnejší titul: **Matka Božia**. Bolo mnoho diskusií a sporov, kým sme dospeli k tejto dogmatickej definícii, schválenej na koncile v Efeze (431 n. l.). „Od Efezského koncilu kult Božieho ľudu voči Márii obdivuhodne vzrastal v úcte a láske, vo vzývaní a nasledovaní“ (Lumen gentium, 66). V krátkom čase sa Matka Božia stala v očiach Božieho ľudu bezpečným prístavom, ku ktorému sa utiekali, obhajkyňou najchúlостivejších vecí, veľkodušnou rozdávatelkou Božích milostí. A zostáva to tak aj pre Cirkev všetkých čias.

Paradoxne, modlitba Zdravas' Mária nešpecifikuje prosby, ktoré sa majú Márii adresovať, pretože sa úplne ponecháva na úsudok jej materinského srdca, ktoré dobre pozná skutočné potreby svojich detí. Prosí len o jedno: „**Pros za nás hriešnych**“, dôverujúc v silu jej príhovoru.

Týmto spôsobom môže každý človek modlitbou Zdravas' Mária v duchu prezentovať Božej Matke úmysel, ktorý mu je za týchto okolností najdrahší. Máriin príhovor je veľkým zdrojom sily kresťana; ak je pravda, že **modlitba nám dáva k dispozícii Božiu moc**, o čo viac potom modlitba, ktorá ide k Bohu cez Máriu!

Zdravas' Mária nás múdro a láskyplne núti modliť sa aj za svoju smrť, vzývajúc Máriin príhovor „**teraz a v hodine našej smrti**“. Zdravas' Mária nám diskretné pripomína, že pozemský život má neprekonateľný koniec, ktorému musíme čeliť osobne: je to naša smrť, tá najzvláštniešia, akú má pre mňa Prozreteľnosť pripravenú. Nuž, v modlitbe Zdravas' Mária prosíme našu nebeskú Matku, aby sa za nás modlila v

tej rozhodujúcej chvíli, keď to budeme najviac potrebovať, aby nám vyprosila odchod z tohto sveta v Božej milosti. Zdravas' Mária je skutočne najvzácnejšou ponukou pre záver nášho života, keď už nebudeme schopní prejavovať svoju vôľu.

Z toho, čo bolo povedané, sa zdá, že *Zdravas' Mária* je vhodnou modlitbou za každých okolností, ako to dobre pochopil Montfort

(Tajomstvo, č. 57):

„Si v nešťastnom stave hriechu? Vzývaj Máriu. Povedz jej: Zdravas', čo znamená: pozdravujem ťa s najhlbšou úctou, ó, ty, ktorá si bez hriechu a bez iného zla! - Vyslobodí ťa od nešťastia tvojich hriechov.“

Si v temnote nevedomosti alebo omylu? Obráť sa k Márii a povedz jej: Zdravas' Mária, čo znamená: osvietená lúčmi slnka spravodlivosti. - Dá ti účasť na tej nádhere.

Stratil si milosť posväcujúcu? Uctievaj hojnosť milostí, ktorými Boh naplnil Pannu, a povedz Márii: **Plná milosti a plná všetkých darov Ducha Svätého**. - A budeš mať na nich účasť.

Cítiš sa osamelý, akoby si bol opustený Bohom? Obráť sa k Márii a povedz jej: **Pán je s tebou** oveľa zaslúženejšie a dôvernejšie ako vo všetkých spravodlivých a svätých, lebo ty si jedno s ním. Veď on je tvoj Syn, jeho telo je tvoje telo. A pretože si jeho Matka, si s Pánom v dokonalej podobe a vzájomnej láske. Povedz jej znova: Najsvätejšia Trojica je celá s tebou, pretože ty si jej vzácny chrám. - A ona ťa dovedie do Božej prítomnosti, v ktorej nájdeš ochranu a starostlivosť Pána.“

Don Marco Panero, SDB

Abeceda rodiny

A opäť **E** ako *Eucharistia*

Zastavme sa ešte chvíľu pri hlbokom, životne dôležitom a rozhodujúcom vzťahu medzi manželstvom a Eucharistiou. Príbuznosť medzi týmito dvoma sviatosťami je naozaj veľmi blízka: Cirkev vysvetľuje, že eucharistické spoločenstvo „nie je pridané zvonku a nezostáva paralelné“ s manželským a rodinným spoločenstvom, ktoré tvorí „prirodzenú štruktúru“ špecifického vzťahu medzi mužom a ženou a rodičmi a deťmi. Tento vzťah je tak málo externý/vonkajší, že Boh „preberá ten istý vzťah lásky v tajomstve Kristovej lásky k svojej Cirkvi a tak ju vnútorne premieňa a povznáša na znamenie a miesto nového, nadprirodzeného, spásonosného spoločenstva“ (Spoločenstvo a komunita č. 8).

Cena lásky

Skúsenosť hovorí sama za seba: aj manželstvá, ktoré sa začínajú s tými najlepšimi predpokladmi, sú skôr či neskôr podrobené skúške. Originalita rodiny spočíva v udržiavaní sily lásky a stability zväzkov: ale prečo sa potom medzi manželmi, napriek silným citom a zážitkom prvých dní, vzájomná náklonnosť tak často naruší a neostáva verná? A prečo je také ťažké darovať si vzájomne telo a slová? Prečo nevesty prestávajú svojim manželom dávať k dispozícii svoje telo a prečo je toľko manželov takých skúpych na dialóg a službu svojim manželkám?

Buďme úprimní: nie je to ľahké! Koncil múdro hovorí: „Zachovať si stálu vieru v záväzky tohto kresťanského povolania si vyžaduje mimoriadnu cnosť“ a iba Ježišova prítomnosť v manželoch a medzi manželmi umožňuje oslobodiť rodinné putá od balvanov pýchy a odporu, od neustálej pozornosti na nedostatky druhého a od ilúzie alternatívnych riešení. Len sila modlitby a eucharistickej milosti môže zaručiť „pevnosť lásky, veľkosť duše, ducha obety“, ktorý môže víťazne prekonať každý zármutok a každú krivdu, každé poníženie a každé sklamanie (GS 49).

Bez Eucharistie niet kresťanského manželstva!

Sviatosť Eucharistie je teda koreňom, miazgou a plnosťou sviatosťnosti manželstva. To znamená, že bez Eucharistie nie je manželstvo. Bonetti správne poznamenal, že oddeliť

ľudskú svadbu od božskej svadby je ako „oddeliť zem od slnečnej sústavy“: výsledkom by bola úplná tma, ľadová zima: bez dobrého a hojného vína Eucharistie sa manželstvo čoskoro zredukuje na bolestné hľadanie vody tej úcty a náklonnosti, toho uznania a uspokojenia, tej ústretovosti a toho ducha služby, po ktorých neustále žíznime a ktoré nevieme uhasiť vlastnými silami.

Ale práve toto je dobrá zvesť: mocou Eucharistie sa manželská láska nezredukuje na snahu milovať sa navzájom, bude milosťou, aby sme boli schopní milovať sa navzájom, bude to predovšetkým dar, ktorý treba prijať, než úloha, ktorú treba vykonať, nebude to jednoduchá túžba alebo čisté prikázanie, ale predovšetkým prístupná a uskutočniteľná skutočnosť. Je ľahké pochopiť, prečo Ján Pavol II. ako mladý kňaz radil manželom, aby nehovorili „milujem ťa“, ale „zdieľam s tebou Božiu lásku“! Pretože neexistuje nijaká sebestačná ľudská láska – jestvuje len láska vo vzťahu k Božej láske, v závislosti od nej. Ona je jej počiatok a naplnenie: Ako to dobre napísal Benedikt XVI. vo svojej encyklike o láske, „napokon láska je jedinou skutočnosťou, hoci s rôznymi rozmermi“ (Boh je láska, 8).

Láska je len jedna!

Analógia medzi eucharistickým spoločenstvom a rodinným spoločenstvom je skutočne hlboká: v oboch koluje tá istá láska! Zamyslime sa nad tým trochu, aj keď len v náznakoch: **1.** V Eucharistii nie je len nejaký jednoduchý dar, **ale dar lásky**: ako v rodine, v ktorej sa z lásky vytvárajú putá; **2.** Okrem toho nám Ježiš v Eucharistii nedáva nič, ale ponúka nám seba samého a svojou obetou plodí Cirkev ako svoju Nevestu (Ef 5), obnovuje nás ako nové

stvorenia (2 Kor 5): tak ako sa to deje v rodine, ktorá v každom zmysle uskutočňuje **dar života**, v manželskej forme darom vlastného života, v rodičovskej podobe darom nového života; **3.** Aj v Eucharistii, ako aj v rodine, **jednota lásky zahŕňa rozdiely**: v jednom prípade medzi našou

chudobou a bohatstvom Pána, v druhom medzi silou muža a nežnosťou ženy: v oboch prípadoch existuje určite „krásny rozdiel“, ktorý prináša jednotu a plodnosť lásky; 4. A tak, ako sa v rodine milujeme, rodíme a živíme nielen dušou, ale aj telom, tak aj v Eucharistii nás Ježiš miluje, rodí a živí darom svojho tela: vždy ide o vtelenú lásku, nikdy nie o čisto duchovnú, lásku netvorí len dobré úmysly, ale skutočná prítomnosť.

Niektro by mohol povedať: aká konkrétna je Božia láska! A aké sladké je pomyslieť na to, že vďaka Eucharistii, „sviatosti lásky“, sa rodina stáva prvým prostredím, v ktorom možno zakúsiť Ježišovo

„nové prikázanie“, ktorým prechádza nielen telo a krv, ale aj viera a milosť; kde náklonnosť nie je len inštinkt, ale aj vôľa; kde vzájomná láska nie je len príjemnou pripútanosťou, ale aj oddanosťou až po obeť; kde sa človek naučí milovať „tak, ako Ježiš miloval nás“ a prestane žiť pre seba; kde sa človek stáva služobníkom z lásky a nie zo slabosti; kde je jeden ochotný položiť svoj život, trpieť a zomrieť za druhého; kde dosiahneme tú jednotu lásky, po ktorej človek môže len túžiť, ale ktorú môže uskutočňovať iba v Ježišovi

Roberto Carelli, SDB

(Zdroj: Roberto Carelli – Abeceda rodiny)

Saleziánski blahoslavení a svätí

19. marec – Svätý Jozef

Vieme, že bol pokorným tesárom (porov. Mt 13,55), zasnúbený s Máriou (porov. Matúš 1,18; Lk 1,27); „spravodlivý“ (Mt 1,19), vždy pripravený plniť Božiu vôľu, ktorá sa prejavuje v jeho Zákone (porov. Lk 2,22.27.39) a prostredníctvom štyroch snov (porov. Mt 1,20; 2, 13.19.22). Po dlhej a namáhavej ceste z Nazareta do Betlehema uvidel Mesiáša narodeného v maštali, pretože inde „pre nich nebolo miesto“ (Lk 2, 7). Bol svedkom adorácie pastierov (porov. Lk 2,8-20) a mudrcov (porov. Mt 2,1-12), ktorí predstavujú ľud Izraela a pohanské národy. Mal odvahu prijať zákonné otcovstvo Ježiša, ktorému bolo dané meno zjavené anjelom: „Dáš mu meno Ježiš, lebo on vyslobodí svoj ľud z hriechov,“ (Mt 1,21). V chráme štyridsať dní po jeho narodení Jozef a jeho matka obetovali dieťa Pánovi a s prekvapením počúvali Simeonovo proroctvo o Ježišovi a Márii (porov. Lk 2,22-35). Aby bránil Ježiša pred Herodesom, išiel ako cudzinec do Egypta (porov. Mt 2,13-18). Po návrate do vlasti žil v ústraní malej a neznámej dedinky Nazaret v Galilei, odkiaľ, ako sa hovorilo, „nepovstane žiadny prorok“ a „nemôže prísť nič dobré“ (porov. Jn 7,52; Jn 1,46) – ďaleko od Betlehema, jeho rodného mesta, a od Jeruzalema, kde stál chrám. Keď počas púte do Jeruzalema stratili dvanásťročného Ježiša, on a Mária ho v úzkosti hľadali a našli ho v chráme, keď sa rozprával s učiteľmi Zákona (porov. Lk 2,41-50).

Svätý Jozef, autentický muž viery, nás pozýva, aby sme znovu objavili synovský vzťah s Otcom, aby sme obnovili vernosť modlitbe, aby sme počúvali a odpovedali s hlbokým rozlišovaním na Božiu vôľu.

Evanjelium pripisuje svätému Jozefovi titul spravodlivého človeka (porov. Mt 1,19):... Čnosť spravodlivosti, ktorú Jozef príkladne praktizoval, je plné priľnutie k Božiemu zákonu, ktorý je zákonom milosrdenstva, „pretože práve Božie milosrdenstvo dovŕšuje pravú spravodlivosť“. Hlavným aspektom Jozefovho povolania bolo byť strážcom Svätej rodiny z Nazareta, manželom Panny Márie a zákonným otcom Ježiša. Aby boli všetky kresťanské rodiny podnietené k tomu, aby znovu vytvorili tú istú atmosféru dôverného spoločenstva, lásky a modlitby, akú prežívala Svätá rodina... Dňa 1. mája 1955 Boží služobník Pius XII. ustanovil sviatok sv. Jozefa Robotníka, „s úmyslom, aby dôstojnosť práce uznali všetci... Útek do Egypta „nám ukazuje, že Boh je tam, kde je človek v nebezpečenstve, kde človek trpí, kde uteká, kde zakúša odmietnutie a

opustenie“... v prospech Cirkvi prenasledovanej ad intra a ad extra a v prospech všetkých kresťanov, ktorí trpia každou formou prenasledovania.

Potom sa pripomína, citujúc sv. Teréziu Veľkú, že svätý Jozef získava zvláštne milosti pre každú životnú okolnosť: „Zdá sa, že iným svätým Boh udelil, aby nám pomohli v tej či onej núdzi, zatiaľ čo som zažila, že slávny svätý Jozef rozširuje svoj patronát na všetkých.“ Zacitujeme teraz celý preslov svätej Terézie, pretože je nádherný: „Doteraz si nespomínam, že by som sa niekedy modlila k svätému Jozefovi o láskavosť, ktorú by mi neudelil. Je to vec, ktorá ma naplňa úžasom pri pomyslení na mimoriadne milosti, ktoré mi Boh udelil, a na nebezpečenstvá, materiálne i duchovné, od ktorých

ma na príhovor tohto blahoslaveného svätca oslobodil. Zatiaľ čo iným svätým sa zdá, že Pán nám umožnil, aby nám pomáhali v nejakých špecifických oblastiach, ja som zažila, že slávny svätý Jozef nám pomáha vo všetkých. To preto, aby sme pochopili, že tak ako mu bol podriadený na zemi – kde mu svätý Jozef bol otcom a dostával od neho príkazy – aj v nebi robí to, čo od neho žiada.“

Otcovským srdcom: takto Jozef miloval Ježiša, ktorý sa vo všetkých štyroch evanjeliách nazýva „Jozefovým synom“. Dvaja evanjelisti, ktorí zdôraznili jeho postavu, Matúš a Lukáš, hovoria málo, ale dosť na to, aby bolo jasné, akým otcom bol a aké poslanie mu zverila Prozretelnosť.

Pápež František

Rodinná kronika

Duchovné cvičenia v Pracharbone: rodina medzi rodinami

Moja skúsenosť na duchovných cvičeniach v Pracharbone s rodinami zo združenia materskej ADMA bola pre mňa bezpochyby jedným z najkrajších a najviac premieňajúcich momentov môjho kňazského života. Nebol to len čas ústrania, ticha a rozjímania, ale skutočná príležitosť na hlboké stretnutie s Bohom. Okrem toho to bolo stretnutie prežívané ako rodina, kde sme všetci zdieľali rovnakú túžbu po autentickjšom záväzku nasledovať Ježiša. Bol to vzácny dar, v ktorom som znovu objavil krásu všednosti, silu ticha a nesmiernu milosť, ktorá sa rozlieva, keď sa rodiny stretávajú, aby hľadali Boha.

Od chvíle, keď sme do Pracharbonu dorazili, som cítil, ako sa mi srdce chveje nad krásou a pokojom krajiny. Príroda nás obklopovala svojimi impozantnými horami, vysokými a listnatými stromami a čerstvý vzduch bol ako objatie, do ktorého sme boli ponorení. Nebolo to len fyzické prostredie, čo nás vívalo, ale aj istota, že Boh je tam tiež a čaká na nás. Zdalo sa, že samotné stvorenie nám hovorí o jeho veľkosti, o jeho nekonečnej láske k nám.

Najviac ma však zaujala nielen krása tohto miesta, ale aj zážitok „rodiny medzi rodinami“. Počas týchto dní som si uvedomil, aké je hlboko dôležité zdieľať tieto chvíle ústrania a modlitby v spoločenstve. Keď som videl toľko rodín - každú s vlastnými výzvami, nádejami a túžbami - cítil som, že na tejto ceste viery nie sme sami. Vo chvíľach ticha a jednoduchých

rozhovorov, ktoré vznikali počas spoločných chvíľ, som objavil novú hĺbku spoločného života. Každá rodina so svojimi vlastnými svetlami a tieňmi ponúkla niečo vzácne a táto výmena naplnila moje srdce vďačnosťou. To, čo som zažil, nebola len osobná skúsenosť, ale skutočná skúsenosť spoločenstva.

Jedným z najdojemnejších momentov bola spoločná modlitba. V týchto priestoroch spoločnej modlitby bolo cítiť hlboké duchovné spojenie. Každé slovo, každý šepot modlitby sa spájal s modlitbou ostatných a vytváral tichý zbor, ktorý stúpil k Bohu. Na druhej strane, osobná modlitba bola intímny a silným stretnutím s Pánom. V tichu mojej duše bola jasná Jeho prítomnosť, ktorá hovorila do hĺbky mojej bytosti. Každý úryvok z Písma nadobudol nový, živší význam.

Ale práve vo chvíľach zdieľania bežného života s inými rodinami som našiel jedno z najväčších

bohatstiev týchto dní. Nestretávali sme sa len v kaplnke alebo počas formálnych modlitieb, ale aj v malých každodenných gestách: spoločné stolovanie, spoločné prechádzky po chodníkoch, pomoc pri drobných každodenných prácach. Práve v týchto jednoduchých veciach som vnímal, ako sa prejavuje skutočný kresťanský život. Prežíva sa vo vzájomnej službe, pozornom počúvaní, spoločnom smiechu a chvíľach úctivého ticha. Jasne som pochopil, že viera sa neprejavuje vo veľkých gestách alebo mimoriadnych momentoch, ale treba ju žiť v každodennosti, v tých malých skutkoch lásky, ktoré dávame a prijímame každý deň.

Tieto dni v Pracharbne boli skvelou príležitosťou zastaviť hektické tempo života a skutočne počúvať. Umožnili mi znovu sa spojiť s tým podstatným, s mojím kňazským povolaním a s výzvou, ktorú mi Ježiš adresuje, aby som ho nasledoval s väčšou oddanosťou a nasadením. V tichu svojho srdca som dokázal načúvať Božiemu pozvaniu prehĺbiť svoj vzťah s ním, pokračovať v procese obrátenia a posvätenia a naďalej byť živým svedkom jeho lásky vo svete.

Najviac ma potešilo vidieť toľko rodín - mladých ľudí, manželov, rodičov a detí - ako spoločne hľadajú toho istého Boha. Bola to silná pripomienka Božej Trojice, Božej rodiny, toho, ako sa viera najlepšie prežíva v spoločenstve, keď kráčame vpred jeden vedľa druhého a navzájom sa na tejto ceste podporujeme.

Dotklo sa to nielen môjho srdca, ale aj srdca nás všetkých, ako jednej veľkej rodiny zjednotenej v hľadaní pravdy a Božej lásky.

Na konci duchovných cvičení som pocítil hlboký pokoj, istotu, že Boh k nám počas týchto dní prehovoril. Volal nás, aby sme ho nasledovali s väčšou vášňou a oddanosťou, aby sme svoju vieru nežili ako súbor pravidiel alebo záväzkov, ale ako živý a premieňajúci vzťah s ním. Vedel som, že tie dni neboli koncom, ale začiatkom, novým impulzom nasledovať Ježiša v našom každodennom živote s väčším zápalom a autentickosťou. A predovšetkým s istotou, že nie sme sami, ale kráčame spolu ako spoločenstvo veriacich, ktorí sa navzájom podporujú.

Dnes, keď si spomínam na tie dni v Pracharbne, cítim len vďačnosť. Vďačnosť za také dôverné stretnutie s Bohom uprostred prírody, za spoločné modlitby, za rozhovory, ktoré mi otvorili dušu, a za ticho, ktoré mi umožnilo počúvať to, čo sa často stráca v hluku sveta. A predovšetkým vďačnosť za to, že som to všetko mohol zažiť s inými rodinami, v ktorých je Boh vždy stredobodom všetkého. Bola to skúsenosť, ktorá naďalej živí môjho ducha, vedie ma a povzbudzuje, aby som na každom kroku pevnejšie nasledoval Ježiša.

Don Gabriel Cruz SDB

Svetový duchovný animátor združenia ADMA

„Īenkurets cereibā”: Čennai province - Indeja

Saleziánska provincia svätého Tomáša Apoštola v Indii - Chennai (INM) radostne oslávila ohlásenie Hesla na rok 2025: „Ukotvení v nádeji, pútnici s mladými“ prostredníctvom série miestnych podujatí, ktoré vyvrcholili veľkou slávnosťou spojenou s Dňom saleziánskej rodiny.

Šírenie Hesla 2025 sa začalo už 6. januára v kostole Ducha Svätého v Pondicherry, po ktorom nasledovali ďalšie stretnutia v centre Don Bosco v Yellagiri Hills 7. januára a v inštitúte Pomocnice vo Vellore 8. januára. Vyvrcholilo v sobotu 18. januára 2025 v centre Don Bosco v Egmore pri Chennai. Na uvedení Hesla 2025 sa zúčastnilo takmer 800 členov saleziánskej rodiny, z toho menšia časť, približne 300 členov, sa zúčastnila aj Dní saleziánskej rodiny.

Medzi účastníkmi boli saleziánski kňazi, koadjútori a klerici (SDB), dcéry Márie Pomocnice (FMA), sestry Márie Pomocnice (SMA), dobrovoľníčky Dona Bosca (VDB), dobrovoľníci Dona Bosca (CDB), saleziáni spolupracovníci (ASC), členovia Združenia Márie Pomocnice (ADMA), bývalí žiaci (Ex.DB) a mladí ľudia zo štyroch území, ktoré tvoria provinciu.

Téma Hesla 2025, zameraná na nádej, hlboko rezonovala počas celých osláv a inšpirovala účastníkov, aby sa zaviazali kráčať po boku mladých ľudí vo viere a v službe.

Ukotvení v nádeji, pútníci s mladým

Od 16. do 19. januára 2025 sa v turínskom Valdoccu konal 43. ročník Dní spirituality saleziánskej rodiny, na ktorom sa zúčastnilo viac ako 350 ľudí, ktorí prišli z rôznych častí sveta patriacich do 14 z 32 skupín, ktoré tvoria saleziánsku rodinu - vrátane duchovného animátora ADMA dona Gabriela Cruza a sestry Lucrecie Uribe, delegátky FMA pre svetovú animáciu ADMA, ako aj niekoľkých členov ADMA - aby prehľadali Heslo hlavného predstaveného na rok 2025: „**Ukotvení v nádeji, pútníci s mladými**...“. Záverečná eucharistická slávnosť, ktorej predsedal vikár hlavného predstaveného don Stefano Martoglio, bola vrcholným momentom stretnutia a prilákala množstvo ľudí, prítomných aj pripojených online.

Počas slávnosti don Martoglio odovzdal dve významné posolstvá. Zdôraznil materinskú

prítomnosť Márie, Pomocnice kresťanov, ktorá sa približuje k svojim deťom a prihovára sa za ne. Okrem toho zdôraznil, že Máriin príhovor u Ježiša vždy vzbudzuje dynamizmus, ktorý živí vieru, poslušnosť a vitalitu nádeje. Účastníci boli vyzvaní, aby uznali, že tieto dni boli požehnané svedectvom veľkej rodiny, v ktorej sa každý stáva nádejou pre druhého.

Južný Sudán - nová skupina Adma

Wau, Južný Sudán - 20. január 2025 - Saleziánska komunita vo Wau v piatok dňa 31. januára oslávila v atmosfére radosti patróna kongregácie, svätého Jána Bosca. Slávnosť sa začala slávením eucharistie vo farnosti svätého Jozefa Robotníka, ktorej predsedal biskup diecézy Wau Mathew Remijio Adam Abitiku spolu s členmi duchovenstva a rehoľných spoločenstiev. Na pamiatku svätého Jána Bosca sa počas svätej omše slávili tri momenty veľkej radosti pre farnosť a saleziánsku komunitu: sobáš dvoch párov, sľub nového člena saleziánskych spolupracovníkov a obnova sľubov členov a napokon biskupské požehnanie pre novú skupinu

ADMA (Združenie Márie, Pomocnice kresťanov) v Južnom Sudáne, ktorá začne svoju formačnú cestu pod vedením dona Anthonyraja Francisa, SDB. Popoludní saleziánska komunita pokračovala v oslavách na počesť svätého Jána Bosca spolu s dcérami Márie Pomocnice kresťanov, rehoľnými spoločenstvami, kňazmi a členmi saleziánskej rodiny. Počas stretnutia boli premietnuté dve videá: prvé o živote dona Bosca a druhé o prítomnosti saleziánskej komunity vo Wau a o jej pastoračnej činnosti. Pre saleziánov dona Bosca je podstatný duch rodiny.

Úmysel modlitieb na tento mesiac

Za rodiny v kríze

Chceme zjednotiť modlitby všetkých skupín ADMA na celom svete na úmysel pápeža Františka.

Za rodiny v kríze

Modlime sa za rozbité rodiny, aby odpustením dosiahli uzdravenie svojich zranení a znovu objavili vzájomné obohatenie aj napriek rozdielom.

